

Sygn. akt XI W 12425/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska-Kupeczyk

w obecności oskarżyciela publicznego: K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lutego 2016 roku w W.

sprawy **M. G.**

córki K. i J. z domu K.

urodzonej dnia (...) w K.

obwinionej o to, że:

w dniu 9 czerwca 2015 r., w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...)

w W., będąc współwłaścicielem pojazdu marki C. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi, nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 29.08.2014 r. o godzinie 18:53, na ul. (...) w W.,

to jest o wykroczenie z art. 96 § 3 kw,

orzeka

I. obwinioną **M. G.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje ją, a na podstawie art. 96 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionej karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

XI W 12425/15

UZASADNIENIE

M. G. obwiniona została o to, że w dniu 9 czerwca 2015 r., w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc współwłaścicielem pojazdu marki C. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi, nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 29.08.2014 r. o godzinie 18:53, na ul. (...) w W., to jest o wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 sierpnia 2014 roku o godz. 18:53 na ul. (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości zostało wykonane zdjęcie pojazdu marki C. o nr rej. (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości, przekraczając dozwoloną prędkość o 31 km/h, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92a kw.

Na podstawie danych z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, że właścicielami w/w pojazdu są: K. G. i obwiniona M. G..

K. G. w odpowiedzi na wezwanie do wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania, wskazała na obwinioną. Obwinioną w odpowiedzi na wezwanie Straży Miejskiej z dnia 15 maja 2015 r., doręczone jej w dniu 2 czerwca 2015 r. w swoim piśmie z dnia 9 czerwca 2015 roku skierowanym do Straży Miejskiej podniosła, że pojazd którego jest współwłaścicielką, użytkowany jest również przez osoby trzecie, w związku z czym nie jest w stanie wskazać kierującego pojazdem, w miejscu i czasie podanym w wezwaniu.

Obwiniona w toku postępowania wyjaśniającego wskazała, że jest współwłaścicielem samochodu oraz jego użytkownikiem. Obwiniona podniosła, iż nie jest w stanie rozpoznać kierującego pojazdem na podstawie okazanego jej zdjęcia oraz nie pamięta takiej sytuacji dodając, iż pojazd pożycza znajomym.

W toku postępowania sądowego obwiniona nie przyznała się do zarzucanego czynu oraz złożyła wyjaśnienia. Wyjaśniła, że nie odmówiła wskazania osoby kierującej pojazdem, lecz nie była w stanie wskazać tej osoby. Dalej wskazała, że zdarzenie miało miejsce w sierpniu 2014 roku, stąd ze względu na upływ czasu, nie może określić kto prowadził pojazd. Obwiniona podniosła ponadto, że samochód pożyczała chłopakowi oraz swoim znajomym zaznaczając, że bez jej zgody nikt nie mógł wziąć samochodu. Według obwinionej jej ojciec nie przebywał w W. w tym czasie, którego dotyczyło wezwanie i nie mógł prowadzić auta w tym czasie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień obwinionej (k. 20, 47)
- notatki urzędowej (k. 1, 2, 21, 22)
- zdjęcia (k. 4)
- oświadczenia K. G. (k. 7)
- odpowiedzi obwinionej na wezwanie Straży Miejskiej (k.13).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej w zakresie w jakim twierdzi, iż nie była w stanie wskazać na wezwanie Straży Miejskiej komu powierzyła pojazd w dniu 29 sierpnia 2014 roku. W ocenie Sądu obwiniona pomimo wezwania, rozmyślnie nie wykonała ciążącego na niej obowiązku wskazania na żądanie organu, osoby, której powierzyła pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Nie była w jakikolwiek sposób z obowiązku tego zwolniona., gdyż jako współwłaściciel pojazdu powinna kontrolować i nadzorować, komu powierza użytkowanie samochodu w określonym czasie. W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionej, która ogólnikowo wskazuje na używanie pojazdu przez „osoby trzecie”, „znajomych”, stanowią jedynie linię obrony obwinionej, mającą pokazywać, iż nie zlekceważyła wezwania od uprawnionego organu, czemu Sąd nie dał wiary. W pozostałym zakresie tj. co do otrzymania wezwania ze Straży Miejskiej, ustalonych przez obwinioną i jej ojca zasad użytkowania pojazdu, nierozpoznania na okazywanym zdjęciu osoby kierującej pojazdem w dniu 29.08.2014 r., wyjaśnienia obwinionej zostały uznane za wiarygodne, korespondujące z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

Sąd uznał ujawnione na rozprawie dowody z dokumentów za w pełni wiarygodny materiał dowodowy. Strony nie kwestionowały jego prawdziwości, ani autentyczności. Sąd z urzędu nie dostrzegł też powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy uznał, że obwiniona swoim zachowaniem wyczerpała wszystkie znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw. M. G. nie wypełniła nałożonego na nią obowiązku, polegającego na wskazaniu na żądanie Straży Miejskiej komu powierzyła pojazd do kierowania. Obowiązek ten miał się dokonać poprzez dostarczenie do Straży Miejskiej, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, informacji o osobie, która prowadziła pojazd we wskazanym dniu. Obwiniona tego jednak nie uczyniła i takiej informacji na żądanie uprawnionego organu nie udzieliła. Dlatego Sąd, przychyłając się do zarzutu zawartego we wniosku o ukaranie uznał, iż obwiniona popełniła wykroczenie z art. 96 § 3 kw w dniu 9 czerwca 2015 roku. Obwiniona czynu dopuściła się w siedzibie Straży Miejskiej przy ul. (...) w W.. Zgodnie z art. 4 § 2 kw czyn uważa się za popełniony w miejscu, gdzie sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, albo gdzie skutek nastąpił lub miał nastąpić. Wykroczenie z art. 96 § 3 kw ma charakter formalny, w związku z czym nie jest konieczne wystąpienie skutku. W związku z tym, w tego typu wykroczeniach, miejscem ich popełnienia będzie miejsce gdzie sprawca działał lub zaniechał działania. W niniejszej sprawie obwiniony nie wypełnił nałożonego na niego obowiązku, polegającego na wskazaniu na żądanie Straży Miejskiej komu powierzył pojazd do kierowania lub używania. Obowiązek ten miał się dokonać poprzez wypełnienie i dostarczenie do Straży Miejskiej odpowiednich informacji w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Obwiniona nie dostarczyła do Straży Miejskiej żądanych w wezwaniu informacji, więc w miejscu gdzie siedzibę ma uprawniony do tego organ, doszło do popełnienia przedmiotowego wykroczenia.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Powyższy przepis pozostaje w związku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie chyba, że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Należy przy tym zaznaczyć, iż ww. przesłanki, wyłączające odpowiedzialność za wykroczenie z art. 96 § 3 kw, muszą wystąpić łącznie tzn.: pojazd był użytkowany bez zgody i wiedzy właściciela lub posiadacza, przez osobę mu nieznaną, w takich warunkach, że nie mógł temu zapobiec. Tylko w takich okolicznościach faktycznych właściciel lub posiadacz auta może uwolnić się od obowiązku wskazania osoby, która kierowała lub użytkowała jego pojazd. W każdym innym wypadku właściciel lub posiadacz pojazdu jest ustawowo obowiązany do wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd. Odnosząc to do rozpoznawanej sprawy trzeba stwierdzić, iż obwiniona nie wykazała w toku postępowania, aby taka wyjątkowa sytuacja miała miejsce. To, że obwiniona nie mogła jak twierdzi, bezsprzecznie ustalić, kto we wskazanym miejscu i czasie kierował pojazdem, którego jest współwłaścicielką nie może żadną miarą uwolnić jej od odpowiedzialności za wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

Należy przy tym pamiętać, iż obwiniona nie musiała udzielać informacji kategorycznej, jeżeli po otrzymaniu wezwania miała wątpliwości co do tego, która z osób mających dostęp i możliwość korzystania z jej auta, prowadziła je w dniu 29.08.2014 r. Wykonanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym może polegać na wskazaniu konkretnej osoby, jak również wskazaniu alternatywnym kilku osób, które w określonym okresie mogły rzeczywiście kierować lub używać pojazd. Adresat wezwania wskazuje kto według jego wiedzy mógł korzystać z pojazdu, a rolą organu jest ustalanie, czy taka osoba rzeczywiście używała lub prowadziła pojazd. Przekazywane przez właściciela lub posiadacza pojazdu informacje o osobie której pojazd powierzył muszą zostać zweryfikowane. Podzielić należy stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym odpowiednie stosowanie, z mocy art. 41 § 1 kpw, w postępowaniu w sprawach o wykroczenia przepisu art. 183 § 1 kpk, w jego brzmieniu ustalonym przez ustawę z 10 stycznia 2003 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 17, poz. 155), nie oznacza, aby osoba przesłuchiwana w charakterze świadka (składająca oświadczenie dowodowe w tym charakterze) w sprawie o wykroczenie mogła uchylić się od odpowiedzi na pytanie, jeżeli jej udzielenie mogłoby narazić

osobę dla niej najbliższą na odpowiedzialność tylko za wykroczenie (por. uchwała SN z dnia 30 listopada 2004 r., sygn. akt I KZP 26/04, LexPolonica nr 370754). Oznacza to, że właściciel pojazdu lub posiadacz nie może uchylić się od wypełnienia obowiązku okresowego w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, nawet jeżeli odpowiedź ta mogłaby narazić osobę dla niego najbliższą na odpowiedzialność za wykroczenie.

W ocenie Sądu argumentacja obwinionej, nie zwalnia jej z odpowiedzialności za popełnienie zarzucanego jej czynu. Na obwinionej jako współwłaścicielu pojazdu ciążył obowiązek przestrzegania porządku prawnego w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw. Obwiniona miała wiedzę, co do kręgu osób użytkujących pojazd lecz pomimo tego nie dokonała wskazania, nawet w formie alternatywnej.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W myśl natomiast art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W ocenie Sądu bezspornym jest fakt, iż obwiniona posiadała wiedzę, co do tego, że istnieją inne osoby, którym to pojazd był udostępniany. Zatem zdaniem Sądu obwiniona powinna była wykonać swój obowiązek bez względu na możliwość zapoznania się ze zdjęciem z urządzenia samoczynnie rejestrującego wykroczenia drogowe i rozpoznania osoby tam się znajdującej jako kierowca. W konsekwencji należy uznać, że obwiniona jako współwłaściciel pojazdu, znając krąg potencjalnych użytkowników pojazdu i nie wskazując ich, biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godziła się na jego popełnienie. Obwiniona otrzymując prawo jazdy i uczestnicząc w ruchu drogowym miała obowiązek wszechstronnej znajomości prawa o ruchu drogowym, a za zaniebdania w tym względzie musi ponosić konsekwencje.

Obwiniona jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd uznał, iż obwiniona wypełniła znamiona czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Czyn obwinionej był zawiniony i społecznie szkodliwy. Wymierzając obwinionej karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 300 złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionej Sąd zważył, że obwiniona popełniła wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku z ustawy Prawo o ruchu drogowym. Wymierzając obwinionej karę Sąd miał na uwadze, że tego typu wykroczenia, jakie popełniła obwiniona, zdarzają się w obecnych czasach nagminnie. W związku z tym, wymogi społecznego oddziaływania w zakresie kształtowania prawidłowych postaw wobec porządku prawnego sprawiają, że kary wymierzane za takie wykroczenia powinny odstraszać od ich popełniania i uświadamiać konieczność wywiązywania się z obowiązku z art. 78 ust. 4 p.r.d.

Orzeczona kara jest karą spełniającą swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 30 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).